

CUVÂNTUL IERARHULUI

OMUL, DIN MOARTEA PĂCATULUI LA VIAȚA CU DUMNEZEU

† IOAN

Mitropolitul Banatului

Păcat și moarte, iată două cuvinte sub povara cărora trăia omul până la Învierea lui Hristos. Prin păcat și moarte omul pierduse Raiul, Casa Tatălui Ceresc.

Hristos spune despre Sine: „Eu sunt Învierea și Viața” (Ioan 11, 25), adică El este dătător de viață. Prin Învierea Sa, Hristos a trezit lumea din moartea păcatului la viața cu Dumnezeu. Despre această trecere din moarte la viață citim și în Epistola Întâi a Sfântului Apostol Ioan: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați; cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte” (I Ioan 3, 14).

Iată, una din condițiile ridicării noastre din moarte este iubirea de semenii. Ne atingem semenii cu mintea și îi mângâiem prin cuvânt și, dacă nu putem să le oferim o bucată de pâine, măcar să le oferim o pâine frământată din cuvinte. Semenii sunt cutia de rezonanță a cântului nostru de iubire.

Fraților, grăim mereu despre moartea prin care a trecut Hristos, dar, despre moartea noastră, grăim tot mai puțin. Hristos a biruit moartea și prin Învierea Lui a devenit începutură a învierii celor adormiți sau a Învierii celei de obște, de la sfârșitul veacurilor (cf. I Corinteni 15, 20). Tot Sfântul Apostol Pavel ne spune: „El este Începutul, Întâiul născut din morți ca să fie El cel dintâi întru toate” (Coloseni 1, 18).

Și noi, ajutați de Evanghelia lui Hristos și de harul Sfintelor Taine, putem să trecem de la moarte la viață, după cum ne învață Însuși Mântuitorul nostru: „Cel ce ascultă cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis pe Mine are viață veșnică și la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață” (Ioan 5, 24). Sfântul Evanghelist Ioan ne spune că cel care nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte (cf. I Ioan 3, 14). Hristos a înviat și pentru mine și pentru tine și cred că a venit ceasul să ne cercetăm fiecare pe noi înșine și să vedem dacă suntem încă în moarte.

Să nu ne pierdem, fraților, arvuna Învierii lui Hristos. Iubirea a omorât moartea, din iubire pentru noi S-a răstignit Hristos și S-a adus Jertfă pentru

păcatele noastre. Nu cu sabia a omorât Hristos moartea, ci cu nemărginita Lui iubire față de om, cununa creației Sale. Omul este capodopera creației lui Dumnezeu. Ce autor nu-și iubește opera și nu încearcă să o salveze?! Dumnezeu nu i-a îngăduit lui Satan să-l necinstească pe om, cununa creației Sale.

Oare putem compara suferința lui Hristos pe Cruce cu porunca iubirii față de semenii dată nouă?! Și eu și tu avem nevoie de iubirea semenilor noștri, dar avem și datoria de a-l iubi pe fratele nostru: „Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții” (Ioan 13, 34-35). O lume fără iubire este moartă. Un om care nu iubește este mort.

Să ne trezim, frații mei, din moartea păcatului, că pentru viața noastră veșnică S-a răstignit Fiul lui Dumnezeu. Prin Învierea Sa, Hristos ne-a redat dreptul la veșnicie, care ne fusese furat de Satan, prin căderea noastră în păcat.

Hristos a venit în lume să-i iubească pe frații mai mici ai Săi: „Întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut” (Matei 25, 40). Și tu ești iubit de Hristos, împarte-ți iubirea cu fratele tău și vei fi viu.

Mântuitorul i-a pregătit pe ucenicii Săi pentru cele ce se vor întâmpla cu El la Ierusalim. După Schimbarea la Față, Iisus Hristos le-a zis: „Fiul Omului va să fie dat în mâinile oamenilor și-L vor omorî, dar a treia zi va învia. Și ei s-au întristat foarte” (Matei 17, 22-23). Mărturisește Evanghelistul că, după cele rostite, ei s-au întristat foarte. Logic și omenesc este să te întristezi când auzi asemenea cuvinte. Și nu vedeau în această întristare o rază de speranță și de bucurie când Hristos le spune totuși că va învia a treia zi. Ucenicii s-au oprit cu gândul doar la ce era omenesc, la ce experiaseră și văzuseră în lume: oameni răstigniți de autoritățile romane pe toate drumurile și la toate răspântiile de drumuri.

Apostolii se opresc în cugetarea lor omenească la întristare, adică sunt alături de Hristos în suferința Lui. Dar nu dau niciun semn că s-ar bucura de Învierea Sa. Și de aceea îi vedem triști după Răstignire și îngropare și stau cu ușile încuiate. Iată că nu erau pregătiți să înțeleagă taina Învierii, care li se descoperise lor. Ba mai mult, Toma vrea să-și pună mâna în coasta însângeraată a Domnului: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielei și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielei și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede” (Ioan 20, 25).

Taina Învierii este de nepus în cuvinte, ea este taina cea de dincolo de cuvinte. Taina rămâne o mare nerostire.

Învierea nu este un accident metafizic.

Învierea este prima întâlnire cu veșnicia.

Învierea lui Hristos a deschis poarta veșniciei de ieri. Fără Patima lui Hristos cea mântuitoare, și azi am fi rămas închiși în casa morții.

Hristos a trecut prin mormânt și l-a eliberat pe om din casa morții, cea care voia să-i fure omului veșnicia de lângă Dumnezeu, Creatorul Său. Cine crede în Învierea lui Hristos, acela crede și în învierea sa, el nu-și vede sfârșitul acestei vieți într-un mormânt, ci va rămâne în veșnicie, lângă Tatăl Cel Ceresc.

Să ascultăm azi, la acest Praznic Dumnezeiesc, liniștea pe care a lăsat-o Hristos în mormântul Său.

Liniștea este graiul lui Dumnezeu.

Liniștea este un limbaj cosmic, este și graiul stelelor.

Liniștea este cântul care se revarsă cu bucurie divină în tot universul.

Au fost și sunt printre noi oameni care au oprit timpul prin bunul simț, ca lumea să nu se prăbușească în necinste. Dar sunt și oameni care au ochi, dar nu au și inimă. Trăim azi o prelungită iarnă de iubire.

Ceea ce vedem în jurul nostru nu este tot, ci există un dincolo de tot. Omul simte nevoia de a ajunge dincolo, căci acolo își ancorează mintea, acolo are nădejdea liniștii și a păcii eterne. Abia dincolo omul se va simți liber, întors acasă.

Ah!, zice omul la sfârșitul vieții sale. Acum mă doare mintea că n-am căutat lumina, acum văd că nu umbra morții este veșnicia.

Vederea lui Dumnezeu este un dar pe care îl experiem încă din această viață. Pe cine căutăm noi azi?! Pe Hristos Cel Înviat. Pentru unii, El este dincolo de infinit și negășibil, totuși Dumnezeu este Adevărul și este în noi și în semenii noștri.

Învierea a fost un fapt istoric, marcat în timp. Credința în Înviere comprimă timpul și veșnicia și face un prezent veșnic, adică Iisus Hristos a rămas cu noi, nu ne-a lăsat singuri în lume: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20). Mântuitorul transcende timpul și aduce veșnicia lângă noi.

Hristos trăiește într-o lume fără timp, în care dorește să ne ducă și pe noi, și vrea să ne treacă din timp în veșnicie. Acolo, în veșnicie, timpul va fi o amintire de neuitat pentru omul născut pe pământ și legănat de timp.

Învierea lui Hristos alungă din inimile noastre acea speranță pasivă și ne trece într-o speranță dinamică a vieții. Puterea întunericului a fost biruită de lumina Învierii lui Hristos. Întunericul este refuzul omului de a-L recunoaște pe Dumnezeu Creator al cerului și al pământului.

Pe Hristos Îl dureau rănilor piroanelor, pe mine mă doare iubirea Lui, că eu nu m-am lepădat încă de păcate. În zilele din urmă ne vor plânge stelele cu lacrimi de sânge, ne vor plânge sfinții îngeri. Ne plânge și azi Maica Domnului că nu-L ascultăm pe Fiul său. Maica Domnului a plâns lângă Cruce, va plânge și pentru mine și pentru tine, dacă nu vom împlini cuvântul

Evangeliei. Până când o vom face pe Maica Domnului să plângă?! Azi, sfinții îngeri cântă și dau slavă lui Dumnezeu în cer, iar Maica Domnului plânge pentru mine și pentru tine. În tot cerul doar Maica Domnului singură plânge.

Rănitul leagă azi rănile păcatelor mele și ale păcatelor tale. Răstignirea reprezintă o dulce îmbrățișare a lumii de către Hristos. Ostașii L-au dezbrăcat de haine înainte de Răstignire, adică L-au dezbrăcat de timp, iar El S-a îmbrăcat în veșnicie. Timpul ne-a rămas nouă să ne poarte pe aripile sale până la porțile veșniciei.

Românul atinge porțile veșniciei atunci când sărută crucea de la mormântul maicii sale. Întâlnirea dintre timp și veșnicie se face la crucea de la mormânt, mormântul făcându-se punte între timp și veșnicie. Se aude și azi în cimitir suspinul femeii care se duce la mormintele celor dragi să tămâieze, zicând: „Mănânce-te amaru, pământule, căci greu lacăt te-ai făcut!”

Priviți la icoana Răstignirii, vedeți cum pictorul dă valoare estetică suferinței. Hristos, singur pe Cruce. Și azi, Hristos e mereu singur, iar noi suntem mereu plecați.

Ne bucurăm când un medic bun ne vindecă de o durere trupească, dar azi, cum să nu ne bucurăm că Iisus Hristos ne-a vindecat de moarte?! Hristos a răsturnat piatra de pe taina morții pentru mine și pentru tine. El va răsturna și piatra de pe mormintele noastre, nimeni nu va mai rămâne în robia morții.

Slavă Ție, Doamne, pentru biruința pe care ai purtat-o asupra morții!

De azi suntem trecuți din timp în veșnicie. Să nu dăm veșnicia pe o lacrimă de timp.

Vă îndemn la frăție și comuniune responsabilă față de frații noștri care sunt în suferință trupească și sufletească. Frângeți din bucata de pâine și dați și celui flămând. Frângeți un cuvânt de mângâiere pentru cel întristat. Să nu-L lăsăm pe Hristos singur și nici pe frații noștri în adâncă uitare.

Bucurați-vă și bucurați-i azi pe cei întristați și singuri!

Păziți-vă bucuria Învierii, cu ea să pășiți spre cer, unde să-L întâlniți pe Dătătorul bucuriei veșnice!